

O hemel, hoe goedbedoeld ook, wat doen we jullie aan? Ik neem contact op met de desbetreffende instantie, en vraag hoe het precies allemaal in zijn werk gaat, en waarom ze toch met de sterilisatie zijn doorgedaan. Het antwoord is verrassend. De dieren, zowel honden als katten, worden van de straat gehaald en in een anonieme tuin vastgehouden. Dieren die de tuin niet meer in kunnen, worden gevoerd buiten de tuin, terwijl ze geadopteerd zijn. Het gebeurt soms dat het adoptiedier plots weg is, en dan wordt er een ander dier aangeboden. Honden en katten zitten door elkaar heen. Dit zijn dus straatdieren waarvan er geen voorgeschiedenis bekend is en die worden bij elkaar gedaan. Dieren op straat hebben hun eigen roedel, daar komt niet zomaar een nieuweling bij. Bovendien wagen

ze het niet om zomaar in elkaars territorium te komen. Ik zie het hele beeld voor mij, eetbakken in de tuin waarin ze vastzitten, dat levert stress op. In die tuin zal er rangorde worden bepaald. Helaas ben ik de foto kwijt waarop te zien is dat Powder heel wat bijtewondjes in haar nek en rond haar keel heeft. Elk dier zal opnieuw zijn plek moeten zoeken tussen muren.

Donino en Powder in de Griekse tuin na sterilisatie.

De reden van het doorzetten van de sterilisatie is uit voorzorg, zodat er niet mee gefokt wordt, wat ik kan begrijpen. De plaats en extra stress die het met zich meebrengt, had ik willen voorkomen.

Ondertussen krijgen wij het langverwachte huisbezoek. Een vrijwilliger van de stichting komt eerst bij mij thuis kijken. Ze wordt uiteraard begroet door lieve, stabiele Poppie en ook Pleun komt onderzoeken wie ons huis bezoekt. De vrouw vertelt dat ze normaal voor de katten op huisbezoek gaat die geplaatst worden en dat ze eigenlijk weinig van honden weet. Zo heeft ze ook geen idee over Powder en Donino, ze weet alleen dat ze aan de kant van de snelweg zijn gevonden. Ik woon in een klein tweekamerappartement, mijn tuin is redelijk ruim. Er loopt een konijn los en ze keurt na een paar vragen de adoptie bij mij goed. Daarna lopen we naar het schip van mijn vriend. De stuurhut zit er net op, de ramen ontbreken nog en beneden is alles nog in aanbouw. Ze is overweldigd door een romantische kijk op het schip, terwijl ze over de rommel heen moet klauteren om naar beneden te komen. Ook beneden is het donker, en kaal, niet geïsoleerd, alles is nog van staal. De adoptie wordt ook voor hem goedgekeurd. Pas als er een vrijwilliger vanuit Griekenland met de honden kan meevliegen, komen ze naar Nederland. Er rest ons nu alleen nog wachten.